

O barieră salvatoare și confruntarea finală

Miercuri, 17 mai 2006

Robert J. Wieland

Când au căzut primii noștri părinți în păcat, în Eden, a apărut în sufletul omenesc o vină profundă. Este la fel de adevărat astăzi pentru noi, ca și pentru Adam, că “toți mor în Adam” (1 Cor. 15:22). Noi toți am repetat căderea lui Adam (vezi Rom. 5:12).

Primul rezultat al acestei vinovății a fost rușinea: “Adam și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină” (Gen. 3:8).

Al doilea rezultat a fost teama: “Și el a răspuns: ‘Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns’” (vs. 9,10).

A treia consecință a fost ridicarea unei bariere, care a creat o stare subconștientă. Adam a devenit incapabil să-și înțeleagă vina și să o mărturisească. Astfel că a reprimat-o imediat. El a dat toată vina pe Eva: “Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (v. 12). Perechea vinovată ar fi murit imediat dacă ar fi fost conștientă de adevărata dimensiune a vinei ei, “fiindcă plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23). Când cei pierduți vor înțelege în final enormitatea vinei lor, vor suferi a doua moarte ca împlinire a avertizării Domnului către Adam și Eva că dacă vor păcătui vor “muri negreșit” (Gen. 2:17). Trebuie să înțelegem că vina păcatului conține în ea o condamnare la moarte veșnică și chiar faptul că viața noastră fizică este prelungită pentru un timp de probă este dovada principală a existenței unui mecanism de protecție subconștient, care își are originea în Eden. Această stare “tu nu știi” a fost prin urmare o binecuvântare, căci a permis continuarea vieții. Desigur, scopul lui Dumnezeu a fost să ofere omului o ocazie de a experimenta pocăința și credința în Mântuitorul.

A patra consecință a fost dezvoltarea unei vrăjmășii împotriva lui Dumnezeu: “Femeia pe care mi-ai dat-o Tu ca să fie lângă mine...” Adam vrea să spună că necazul lui este din vina lui Dumnezeu! Eva a avut și ea parte de această barieră subconștientă, căci nici ea nu a putut să accepte și să-și mărturisească vina: “Șarpele m-a amăgit, și am mâncat” (Gen. 3:13).

De la primul păcat din Eden omenirea a repetat acest model tragic. Dacă omul nu are credință într-un Mântuitor divin care să poarte povara vinei lui, înțelegerea deplină a vinei lui l-ar omorî. Din acest punct de vedere, este o binecuvântare că noi nu înțelegem

profunzimea păcatului și vinei noastre. Starea aceasta – “tu nu știi” – ar putea continua la nesfârșit, numai că trebuie să aibă loc a doua venire a lui Hristos și trebuie să i se pună capăt păcatului. De aici solia către Laodicea!

Când Adam și Eva “s-au ascuns de Fața Domnului,” ei au făcut-o deoarece doreau să se ascundă de fapt de ei înșiși. Noua convingere despre vina lor era în mod natural deranjantă pentru conștiința lor. Nu putem estima suficient efectul traumatic al păcatului originar și vinei asupra sufletelor lor. Pur și simplu nu se mai puteau accepta pe ei înșiși. Din anumite motive necunoscute ei s-au simțit goi unul față de altul și față de Dumnezeu. Acum erau altfel. Când “Domnul umbla prin grădină în răcoarea zilei,” El a devenit pentru ei un musafir nepoftit și ar fi dorit să-i lase în pace. Prezența Lui trezea convingeri neplăcute pe care doreau să le uite.

Și de atunci până acum tot așa a fost. “Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în conștiința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate” (Rom. 1:28).

Cunoștința de Dumnezeu a fost respinsă, deoarece ea trezea un sentiment intolerabil de vină de care omul dorea să scape. De aceea ea a fost împinsă în străfundul ființei. La această barieră subconștientă produsă de vină se referă Pavel: “Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu... S-au dat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Rom.1:18-21).

“Da,” pot spune unii acum, “dar toate acestea se referă la cei răi. Ei au aceste probleme, nu noi. Noi suntem creștini născuți din nou și nu avem probleme cu respingerea vinei, ca ei. Sângele lui Isus Hristos ne-a curățit deja de toate acestea!” Dar Domnul nostru, Martorul credincios și adevărat, spune că și noi avem o problemă cu păcatul necunoscut: “Nu știi” adevărata ta stare, spune El. Ceva a întârziat venirea Domnului și a ținut în loc marea strigare zeci de ani, în ciuda faptului că suntem niște creștini sinceri, născuți din nou!

Adam, după ce a păcătuțit, s-a trezit cu o problemă numită “vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” Am putea noi, la aproape șase mii de ani de atunci, să avem aceeași problemă și să nu fim conștienți de ea? “Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu,” spune Pavel (Rom. 8:7). Atâta timp cât poporul lui Dumnezeu nu este pregătit cu adevărat pentru sigilare și închiderea harului, el are cu siguranță o problemă. Dacă noi continuăm să intrăm în mormânt în aceeași stare ca nenumărate generații dinaintea noastră, începând chiar din Eden, vom lua mereu cu noi în mormânt această problemă. Până când această problemă nu este rezolvată, poporul lui Dumnezeu nu poate fi pregătit să “stea în fața unui Dumnezeu sfânt fără Mijlocitor” (GC 425). Până nu va avea loc “o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului din poporul lui Dumnezeu de pe pământ,” nu vom putea pretinde că despărțirea de Dumnezeu a fost rezolvată cu adevărat.

Rădăcina problemei noastre este o latentă “vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” Aceasta a creat nevoia de o “ispășire finală.” Dar noi nu suntem conștienți de această stare.

Este un păcat subconștient. Noi suntem ca iubitul nostru frate, Petru. La ani de zile după botezul și întărirea lui ca lucrător, după Seminarul Teologic al cărui profesor a fost chiar Hristos, Petru nu știa și nu înțelegea motivațiile ascunse ale inimii lui.

“Când Petru spunea că va urma pe Domnul său chiar și la închisoare și la moarte, așa și gândea să facă; dar el nu se cunoștea. În ascunzișurile inimii lui erau elemente de răutate pe care împrejurările urmau să le scoată la iveală. Dacă el nu-și dădea seama de primejdia în care se afla, lucrurile acestea puteau să-l ducă la ruină veșnică. Mântuitorul a văzut în el o iubire de sine și o siguranță care urma să copleșească până și iubirea pentru Hristos... Avertismentul solemn al lui Hristos a fost o invitație la cercetarea inimii” (DA 673).

S-ar putea spune mai clar decât atât că problema lui Petru își avea originea în necunoașterea inimii lui? Privind la noi acum, la granița celei din urmă încercări care ne așteaptă, ce ar putea vedea Mântuitorul în inimile noastre de care ar trebui să “ne dăm seama”?

Când Petru s-a lepădat de Domnul, a făcut ceea ce nici unul din noi nu ar îndrăzni să repete în timpul încercării finale, când “cei neprihăniți vor trebui să trăiască fără Mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt.”

“Petru tocmai declarase că nu-l cunoaște pe Hristos, dar înțelegea acum cu adâncă durere cât de bine îl cunoștea Isus pe el și cu câtă exactitate îi citise inima, falsitatea ce îi era necunoscută chiar și lui” (DA 713).

Cu toate acestea, Petru era un creștin sincer, “născut din nou.” Slavă Domnului că încercarea finală nu a venit încă peste noi! Cine dintre noi ar fi gata?

Păcatul originar al primilor noștri părinți a semnat la crucea de pe Golgota ceea ce semnifică ghinda pentru stejar. Germenele sau resentimentul împotriva lui Dumnezeu reiese clar din afirmația acuzatoare a lui Adam la adresa Lui. Dar Adam ar fi fost îngrozit dacă ar fi înțeles pe deplin cum această sămânță urma să se dezvolte și să producă uciderea Fiului lui Dumnezeu. Nu ar fi putut suporta descoperirea deplină a vinei lui. Mielul de jertfă oferit în Eden reprezenta pentru Adam o umbră foarte ștersă a crucii, căci el “l-a văzut pe Hristos prefigurat în acea victimă inocentă, suferind în locul lui pedeapsa pentru călcarea legii lui Iehova” (6BC 1095). “El a tremurat la gândul că păcatul lui trebuie să verse sângele Mielului nepătat al lui Dumnezeu. Această scenă i-a oferit o înțelegere mai profundă și mai vie a uriașei lui nelegiuiri, care nu putea fi ispășită decât prin moartea scumpului Fi al lui Dumnezeu” (PP 68). Dar conștiința deplină a păcatului și vinei lor a fost ținută ascunsă de ei:

“După ce Adam și Eva au luat din fructul oprit, au fost cuprinși de un simțământ de rușine și teamă. Primul lor gând a fost cum să scuze păcatul lor în fața lui Dumnezeu și să scape astfel de cumplita sentință la moarte... Spiritul îndreptăririi de sine s-a născut în tatăl minciunilor și a fost manifestat de toți fiii și fiicele lui Adam” (5T 637, 638).

Este o favoare că, încă de la căderea în păcat, vina omului a rămas în parte subconștientă, căci dacă ea ar fi fost deplin conștientizată, l-ar fi ucis. De aici sentința îndurătoare a Creatorului: “În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Gen. 2:17).

Dacă Adam și Eva ar fi fost pe deplin conștienți de vina lor în Eden, aceasta i-ar fi ucis tot așa cum L-a ucis pe Hristos pe cruce. Până la venirea Lui, nimeni nu a înțeles profunzimea acestui păcat. “Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” (2Cor. 5:21).

Deseori adevăratul motiv care stă la baza acțiunilor noastre este ascuns percepției noastre. Deoarece recunoașterea adevăratului motiv ne-ar îngrozi, noi “înăbușim adevărul,” după cum spune Pavel. Putem crede foarte sincer că acționăm dintr-un sentiment al dreptății, când, în realitate, suntem motivați de cruzime. Putem crede sincer că suntem motivați de dragoste, și totuși să fim mânați de o dorință egoistă de a fi acceptați. Putem crede că suntem călăuziți de datorie, deși principala motivație este vanitatea. Putem crede că stăm sigur în “neprihănirea prin credință,” când, în realitate, un interes egoist ne împinge să căutăm siguranța personală, fiind de fapt “sub lege,” necunoscând credința autentică a Noului Testament. Putem să ne imaginăm cu emoție că suntem mânați de dragostea lui Hristos, și totuși să nu înțelegem care este “lățimea, lungimea, înălțimea și adâncimea” acestei dragoste, și astfel cu siguranță trăim pentru noi, chiar lucrul pe care crucea a intenționat să-l facă imposibil “de acum încolo” (vezi 2 Cor. 5:14-16).

Aceste încercări de justificare pot fi foarte înșelătoare. Și cu cât căutăm mai zelos să ne protejăm de a ajunge față în față cu adevăratele noastre motivații, cu atât mai disperat trebuie să ne prefacem că acceptăm prezumțiile noastre eronate. Și totuși existența acestei stări – “tu nu știi” – nu este ceva atât de neînțeles pentru noi încât să nu putem recunoaște că aici este problema noastră. Ea poate fi depistată relativ repede dacă privim la noi înșine cu sinceritate și acceptăm cuvântul lui Dumnezeu deschis și inteligent.

Ultima autoînșelare intervine, desigur, atunci când poporul lui Dumnezeu, și în special conducerea lui spirituală, cred că ei sunt motivați de o dorință sănătoasă de a proteja “neamul” [Luca 23:2], dar Îl răstignesc pe Hristos datorită motivației reale a “vrăjmășiei împotriva lui Dumnezeu.” De aceea, ei “nu știu ce fac” (Luca 23:34). Iar secole mai târziu vine o zi nenorocită când liderii poporului lui Dumnezeu cred sincer că sunt motivați de dorința de “a sta la vechile hotare” și de a păzi vechea “solie a îngerului al treilea,” deși, în realitate, ei resping începutul ploii târzii și al mării strigări. În acest fel, din nou, în 1888, ei “nu știau ce fac.”